

blev, er det rimeligt nok, at Fejlen er paa min Side, men man skal jo ikke gøre sig flogere, end man er, og jeg kan ikke se, at den Indvending er berettiget. Det forekommer mig endogaa snarere, at de Fordelingsregler, der nu ere gældende, og hvor man jo særlig fordeler Snekastningsbyrden paa Hartkorn og paa Assurancefummer, og da særlig efter den Praksis, hvorefter Loven af 1858 er bleven anvendt, passe — jeg kan ikke se rettere — mindst ligesaa godt til, at Snekastningsvæsenet er et kommunalt Anliggende, og Byrden en reel Byrde, der hviler paa Gjendommene, som passer til, at Snekastningsvæsenet er et Øvrighedsanliggende, og Byrden en personlig Byrde. Men det er et Spørgsmaal, som ikke har stor Betydning. Det gælder mere om at have Sagen praktisk ordnet i Livet, end om at have Teoriene i Orden paa Papiret. Den anden Indvending derimod, at Reglerne ere noget uklare, at der er Plads aaben for temmelig stor Vilkaarlighed, har derimod noget paa sig; det skal jeg indrømme. Det har Udvalget heller ikke været blindt for, og som jeg allerede har nævnt, gjorde Udvalgets Flertal jo ogsaa inden 2den Behandling Forsøg paa at faa Reglerne lidt mere faste, men naar vi ikke gif videre inden 2den Behandling, var det særlig af to Grunde. Den første er den, at disse Fordelingsregler vare de gamle Fordelingsregler, og skønt alt gammelt jo ikke er godt, og navnlig dette „gamle“ jo heller ikke er særlig godt, har det gamle dog altid den Fordel at være tilvant, og det siger ikke saa ganske lidt i saadanne Forhold. Var det nye Bestemmelser, saa blev Sagen en anden, saa antager jeg, at der slet ikke kunde være Tale om, at saa løst klippede Regler for Snekastningsbyrdens Fordeling, kunde blive vedtagne nu. Man maatte vel egentlig sige des værre, thi Tilliden til hinandens gode Vilje og Loyalitet i Lovenes Anvendelse, er ikke saa særlig stor nu om Dage, saa helt nye Bestemmelser af denne Art, eller saa lidt hundre, kunde der sikkert ikke være Tale om kunne blive vedtagne. Men at der er de gamle Regler, og at der alle Vegne er gennem en Menneskealder bundet Praksis for, hvordan de skulle anvendes, og at der ikke er fremkommet højroste Klager over den Maade, hvorpaa de ere anvendte, taler efter min Mening meget stærkt til Fordel for, at man trods det, at Reglerne ikke ere videre klare, dog kunde forsvare at friske dem op i en ny Lov. Dertil kommer, at det viste sig ved de Forhandlinger, man førte i 1858 og Aaret i Forvejen om det Spørgsmaal, at man i sin Tid havde meget vanskeligt ved at finde disse Regler, og at

det har vist sig ved de senere Forhandlinger om det samme Spørgsmaal i 1871—72 og de senere Gange, det har været for, at det ogsaa har været overordentlig vanskeligt senere at enes om nye og bedre Regler. Udvalgets Flertal maatte derfor se paa Sagen saaledes, at skønt vi indrømmede, at der var al Grund til at se at faa Reglerne i alt Fald gjorte lidt mere faste og faa Bestemmelser i Lovforslaget om, hvordan man skulde anvende disse Regler, og om Forholdet mellem de forskellige Objekter, Snekastningshjælp o. s. v. lidt bestemtere, saa maatte vi dog sige os selv, at det var et noget vanskeligt Æmne at røre ved, og dersom vi gif ind paa at opstille nye Bestemmelser særlig afvigende fra de gamle i saa Henseende, hvoraf jo vilde følge, at man kom ind paa en Kritik af de gamle, var der Fare for, at vi sluttelig hverken kunde enes om de gamle eller de nye Fordelingsregler, og saa gif glip af de Fremstridt, som Lovforslaget paa flere væsentlige Punkter utvivlsomt frembyder. Efter de Udtalelser, der om dette Punkt kom frem ved 2den Behandling, særlig fra det ærede Medlem for Viborg 2den Valgkreds (Klein) og flere andre ærede Medlemmer, og efter den Tilslutning, som denne Kritik af disse Bestemmelser i det oprindelige Lovforslag, som vi inden 2den Behandling ikke havde foreslaaet væsentlig ændrede, fandt hos den højtærede Indenrigsminister, der jo gjorde det endnu vanskeliggere at holde paa de gamle Bestemmelser og desuden ogsaa styrkede Haabet lidt om, at det skulde kunne lykkes at enes om visse nye Regler i alt Fald for Anvendelsen af de gamle Fordelingsobjekt, enes om at slaa et bestemt Forhold fast mellem de forskellige Objekters Ydelsespligt, fandt Flertallet det for sit Vedkommende nødvendigt at søge at faa det mere bestemt slaaet fast i Loven, særlig hvordan Reglerne skulle anvendes, og for Resten ogsaa at tage Spørgsmaalet op, om man i det hele skulde beholde de gamle Fordelingsobjekter eller ikke, og en Folge deraf er Ændringsforslaget under Nr. 4 til § 5. Dette Ændringsforslag gaar nu først ud paa, at vi foreslaa, at Bedriften ikke længere skal være Grundlag for Snekastningsbyrdens Fordeling. Det har nemlig vist sig paa de Regulatoriver, vi have haft Lejlighed til at se, at man alle Vegne beregner Bedriften efter Folketallet, og naar man gør det, er der ingen Mening i, naar man vil ændre paa de gamle Bestemmelser, at bibeholde baade Bedriften og Folketallet. Derimod foreslaa vi at beholde de tre andre gamle Fordelingsobjekter, nemlig Hartkornet, bygningssafgiftspligtige Bygningers Assurancefum og Folketallet.